

ΚΟΙΝΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΑΓΩΝΑ

αγώνα;

Το γιατί είναι αναγκαίος ο αγώνας αυτήν την περίοδο δεν χρειάζεται πολύ κόπο για να το εξηγήσεις, ούτε είναι και κάτι την αναγκαιότητα του οποίου αντιλαμβανόμαστε μόνο εμείς. Όσοι καταλαβαίνουν ότι η όλη φιλολογία γύρω από την κρίση αποσκοπεί στο να μας κάνει να την δεχτούμε σαν κάτι το φυσικό και αναπότρεπτο, κάτι σαν μια καταιγίδα ας πούμε, καταλαβαίνουν και ότι ο αγώνας είναι μονόδρομος. Όσοι δεν θολώνουν από την παραφιλολογία ότι η κρίση είναι κάτι που μας αφορά όλους με τον ίδιο τρόπο, είναι ήδη έτοιμοι να ξεσηκωθούν.

Εξάλλου δεν χρειάζεται να είσαι οικονομολόγος για να καταλάβεις ότι αυτό που σήμερα συμβαίνει στην Ελλάδα (και που συνέβη και σε άλλες χώρες όχι μόνο της Λατινικής Αμερικής και της Ασίας αλλά και της ΕΕ) είναι η προσπάθεια να υποτιμηθεί (ή ακόμα και να καταστραφεί πλήρως) η εργατική δύναμη ώστε να διατηρηθεί η κερδοφορία στα πλαίσια της παγκόσμιας αγοράς.

Δεν χρειάζεται να μας το πει κανείς ότι αυτό είναι που συμβαίνει και εκφράζεται και στις υπηρεσίες περίθαλψης με μια δραματική πτώση στην ποιότητα της περίθαλψης για πολλούς εκφράζεται και ως αποκλεισμός, καθώς οι ανασφάλιστοι έχουν ήδη πεταχτεί απέξω, ενώ οι φακελάκηδες, τα χαϊδεμένα παιδιά των διοικήσεων, φροντίζουν για τον αποκλεισμό των υπολοίπων.

Την ίδια στιγμή οι εργασιακές σχέσεις υποβαθμίζονται και κατακερματίζονται, επιτρέποντας στην εργοδοσία το πλήρες ξεζούμισμα των εργαζομένων

Το ερώτημα που προκύπτει είναι το τι είδους αγώνα; Ποιοι, πώς και προς τα πού; Επειδή αυτήν την περίοδο όλοι μιλάνε για αγώνα, θα πρέπει πρώτα να απαντήσουμε στο αν το «ξεπέρασμα της κρίσης» είναι ένας αγώνας που θα δώσουμε μαζί με τα αφεντικά ή ενάντια στα αφεντικά; Ας γίνει εξαρχής φανερό λοιπόν ότι αυτό το κείμενο αφορά αυτούς που είναι διατεθειμένοι να δώσουν έναν αγώνα ενάντια στην προσπάθεια υποτίμησης της εργατικής δύναμης, υποτίμησης της ίδιας μας της ζωής. Έναν αγώνα που θα δίνει απάντηση στην κρίση από την πλευρά των εκμεταλλεόμενων γνωρίζοντας ότι αυτή η απάντηση είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση.

συνελεύσεις;

Οι επαγγελματίες συνδικαλιστές έχουν «σηκώσει τα μανίκια τους» και έχουν πιάσει δουλειά. Είναι κοινό μυστικό ότι ο κύριος ρόλος τους είναι να καταφέρουν να εκφράσουν σε πρώτο χρόνο την οργή που γεννιέται, ώστε σε δεύτερο χρόνο να μπορέσουν να την ελέγξουν, και να την οδηγήσουν ο καθένας εκεί όπου τα συμφέροντά του υπόκεινται. Είτε κόμμα είναι αυτό, είτε τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της κυριαρχίας, είναι φανερό ότι δεν υπάρχει από πουθενά συνολική αμφισβήτηση του υπάρχοντος. Εκεί νομίζουμε ότι οι συνελεύσεις είναι η μόνη απάντηση. Αδιαμεσολάβητα, χωρίς ειδικούς

της πολιτικής, εμείς οι ίδιοι που υφιστάμεθα τα προβλήματα να βρούμε τις λύσεις και να βάλουμε μπροστά τους αγώνες που αρμόζουν.

ΚΟΙΝΕΣ;

Ποιοι όμως είμαστε εμείς; Ποιοι θα πρέπει να βρεθούν δίπλα - δίπλα σε αυτές τις συνελεύσεις και αυτούς τους αγώνες; Είπαμε ήδη ότι η κρίση δεν μας αφορά όλους με τον ίδιο τρόπο! Και δεν εννοούμε μόνο τους πολιτικούς ή τα αφεντικά. Πολλών εργαζομένων τα συμφέροντα ταυτίζονται με την διαιώνιση της προηγούμενης κατάστασης. Η θέση τους στην πυραμίδα της ιεραρχίας τους επέτρεπε να αντιμετωπίζουν τον αγώνα της καθημερινότητας από πολύ καλύτερη θέση από πολλούς άλλους και για αυτό υπερασπίζονται, ακόμα και μέσα στους αγώνες, την κλαδική διαίρεση και την ιεραρχία, τις πηγές δηλαδή των όποιων προνομίων τους. Αυτοί, μέσα στην κρίση κοιτάζουν τώρα πως θα την γλιτώσουν ο καθένας ατομικά ή το πολύ πολύ ο κλάδος τους και αρνούνται οποιαδήποτε σχέση με άλλους εργαζόμενους – εκμεταλλευόμενους.

Στις αυτονόητες ερωτήσεις: τι γίνεται με τους άνεργους, τι γίνεται με τους περιστασιακά εργαζόμενους, τους μετανάστες, τους ανασφάλιστους, τι γίνεται με εργαζόμενους στον ίδιο κλάδο αλλά με άλλες εργασιακές σχέσεις άρα και άλλο σωματείο (πχ stage, εργολαβίες κλπ), τι γίνεται με τους χρήστες των υπηρεσιών που παράγουμε, τι γίνεται με την πρόσβαση σε αυτές τις υπηρεσίες,... όταν η απάντηση δεν είναι υβριστική είναι στην καλύτερη περίπτωση ένα αδιάφορο σήκωμα των ώμων.

Με ποιους αξίζει άραγε να βρεθούμε; Με αυτούς που έτυχε να έχουμε την ίδια εργασιακή θέση και σχέση ή με εκείνους που αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα και βλέπουμε κοινούς τρόπους αντιμετώπισης; Πότε θα σταματήσουμε να αναζητούμε συμμάχους εκεί όπου κυριαρχούν οι άνθρωποι της εργοδοσίας, μεγαλοδιευθυντάδες, οι καθηγητές και οι φακελάκηδες και θα κοιτάξουμε ο ένας τον άλλο οι υπόλοιποι εργαζόμενοι στην περίθαλψη αλλά και οι χρήστες των υπηρεσιών περίθαλψης, για να δούμε πώς θα αντιμετωπίσουμε αυτήν την πραγματικότητα; Πότε θα οργανώσουμε τους αγώνες αυτούς που όχι μόνο δεν θα στρέφουν τον έναν εκμεταλλευόμενο ενάντια στον άλλο αλλά θα θέτουν και μια προοπτική για μια κοινωνία χωρίς κυριαρχία και εκμετάλλευση;

**ενάντια στο ρήγμα των υποδομών,
ενάντια στην ερήμωση από προσωπικό,
ενάντια στους φακελάκηδες
ενάντια στο εργασιακό κάτεργο
των εργολαβιών και των stage
ενάντια στον αποκλεισμό των ανασφάλιστων
από τις δομές περίθαλψης**

**εργαζόμενες/οι
στη βιομηχανία της υγείας**

